

SENTÈNCIA 2002-32 DE 12 DE JULIOL DE 2002

**CASS. INVALIDESA PER ACCIDENT DE TREBALL.
Quantificació de la invalidesa. Element professional.
Càrrega de la prova. La incapacitat per desenvolupar tot tipus de
treball implica la pèrdua total de retribucions.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència núm. 2001-93, de 20 de desembre de 2001, de la Secció Administrativa de la Batllia va desestimar la demanda formulada pel Sr. M.N. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en què sol·licitava l'anul·lació de les resolucions d'aquest organisme d'11 d'octubre i 22 de novembre de 2000 i que, en el seu lloc, li fos reconeguda una pensió d'invalidesa per accident de treball corresponent a una I.P.P. d'un 70%.

2n.- Disconforme l'agent amb aquesta resolució, va interposar recurs d'apel·lació en data 28 de gener de 2002, que va formalitzar davant d'aquesta Sala el 4 de març següent. L'interessat fonamenta la seva impugnació en què no va conèixer el contingut íntegre de l'expedient administratiu abans de formalitzar la demanda, cosa que li hauria causat una situació d'indefensió; en què sofreix una espondilolistesi com a conseqüència de l'accident de treball que va patir el 20 de novembre de 1998; i, finalment, en què es troba incapacitat per reprendre el treball, de manera que cal tenir en compte també l'element professional.

3r.- La representació de la C.A.S.S. va contestar el recurs mitjançant escrit presentat el 25 de març de 2002, en què sol·licita la desestimació de les pretensions de l'agent i la confirmació íntegra de la sentència apel·lada.

4t.- En data 4 de juny de 2002 va tenir lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar els arguments que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Segons resulta de l'expedient administratiu (foli 79 de les actuacions de primera instància) l'assessoria mèdica de la C.A.S.S. va examinar l'assegurat i va

elaborar el corresponent informe, que va donar lloc a les resolucions administratives impugnades. Posteriorment, amb la notificació a l'agent de la decisió de la Comissió Contenciosa de 22 de novembre de 2000, es va acompanyar un resum d'aquell informe, que contenia les conclusions a que havia arribat el control mèdic (folis 73 a 75 de les actuacions esmentades).

En conseqüència, cal concloure que la C.A.S.S. va adoptar les decisions impugnades a la vista de l'informe de la seva assessoria mèdica, elaborat segons els resultats de l'examen de l'interessat, i que les seves conclusions van ser notificades a l'agent junt amb la resolució que posava fi a la via administrativa, de manera que aquest va poder conèixer les seves raons determinants i utilitzar els mitjans de defensa més adients, mitjançant la interposició de la demanda inicial d'aquest procés. D'aquesta manera no es pot apreciar l'existència de cap defecte substancial de procediment, que sigui susceptible de donar lloc a l'anul·lació de les resolucions administratives, tal com ho afirma la sentència apel·lada.

Tercer.- És cert que l'informe de l'assessoria mèdica de la C.A.S.S. i el dictamen dels experts designats per la Batllia són contradictoris quan a l'origen de l'espondilolistesi que pateix l'interessat, ja que, mentre el primer afirma que era preexistent a l'accident de treball, el segon s'inclina per l'origen post-traumàtic. Tanmateix, ambdós informes arriben a la mateixa conclusió sobre la quantificació del grau d'invalidesa, derivada de la rigidesa de la columna lumbo-sacra i de la radiculitis del costat dret, la qual valoren en un 50 per cent.

No s'aporten en aquesta instància nous elements de judici que puguin desvirtuar les conclusions a què han arribat els perits, de manera que s'ha de confirmar en aquest punt la sentència apel·lada.

Quart.- Segons han declarat les sentències d'aquesta Sala núms. 96-35, de 6 de setembre de 1996, 96-46, de 20 de novembre del mateix any, 97-09, de 28 de febrer de 1997, i 97-31, de 14 de juliol de 1997, entre d'altres, “l'element professional es valora en funció de la pèrdua d'emoluments que sofreix l'assegurat, comparant el sou percebut al reincorporar-se al treball amb el que percebia abans de produir-se l'accident i la valoració d'aquests elements requereix una activitat probatòria mínima”.

De la mateixa manera, les sentències 96-46, de 20 de novembre de 1996, i 97-09, ja esmentada, declaren que “l'aportació a l'expedient administratiu o a les actuacions judicials dels elements de fet en que se sustenta l'element professional correspon, en principi, a l'assegurat”, ja que és aquest qui realment pot acreditar aquesta circumstància. Igualment, la sentència 98-38, de 21 de setembre de 1998, afegeix que l'interessat “segons un principi clàssic de contenció administratiu, ha d'aportar els elements precisos que li permetin justificar la seva pròpia avaluació en la pèrdua d'emoluments”.

Tanmateix, aquesta regla general té una excepció, que igualment ha recollit la jurisprudència d'aquesta Sala (entre d'altres, sentència núm. 00-37, de 18 de setembre de 2000), que es dona quan els propis informes mèdics permeten apreciar que la patologia que pateix l'interessat li ha impedit reprendre la seva activitat laboral. És importat

assenyalar que, a diferència del que succeeix en la invalidesa-malaltia, en que l'atribució del grup II requereix trobar-se incapacitat per a qualsevol tipus d'activitat, l'element professional de la invalidesa-accident de treball deriva de la pèrdua concreta d'emoluments que experimenta l'interessat com a conseqüència de l'accident que ha patit.

En el present supòsit, però, no ha quedat acreditat que l'agent es trobi incapacitat per exercir la seva professió, si es té en compte, com ho fa la sentència apel·lada, la capacitat residual de treball i l'edat de l'interessat.

En conseqüència, procedeix desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus termes la sentència impugnada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. M.N. contra la sentència núm. 2001-93, dictada el 20 de desembre de 2001 per la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.